

του ψηφτού υδρογούρου βρέθηκε εξαίρετο. Τα φαγώσιμα φύκια και τα κουκουνάκια συμπλήρωσαν αυτό το δείπνο, μάλλον σιωπηλό, γιατί ο μηχανικός, συλλογίζομενος ταύριανά σχέδια, δεν μιλούσε πολύ. Μία - δύο φορές, ο Πέγκροφ έδοκίμασε να τον ρωτήσει τί έπρεπε να κάμουν, αλλά ο Κύρος Σμιθ μόλις του ακροήθηκε, κινών το κεφάλι:

— Αύριο... αύριο... Βλέποντας και κάνωντας.

Μετά το δείπνο, έφριξαν στο τζάκι κι' άλλα ξύλα και κοιμήθηκαν όλοι, άκόμη κι' ο πιστός Τόπ, ύπνο βαθύ. Τίποτε δεν ετάραξε την ήσυχη εκείνη νύκτα και το πρωί—29 Μαρτίου,—εξύπνησαν φρέσκοι και καλοδιάθετοι να επιχειρήσουν την έκδρομή, που θα ώριζε την τύχη τους.

Όλα ήταν έτοιμα για την αναχώρησι. Το υπόλοιπο του ψηφτού εφθανε για να θρέψη μια ημέρα άκόμη τους ναυαγούς. Έπειτα, ήλπιζαν πάντα ότι κάτι θα εύρισκαν και στο δρόμο. Κ' έπειδή τα γυαλιά είχαν ξαναμπή στα ρολόγια του μηχανικού και του ρεπόρτερ, ο Πέγκροφ έκαψε πάλι λίγο πανί, για να τους χρησιμεύση για ύψκα.

Στής έπτά και μισή, οι έξερευνηταί, ώπλισμένοι με μπαστούνια, έξεκίνησαν. Κατά την γνώμη του Πέγκροφ, το καλύτερο θάταν να πάρουν τον ίδιο δρόμο, από το δάσος, και να γυρίσουν απ' άλλων. Έπειτα ήταν κι' ο συντομώτερος για να φθάσουν στο βουνό. Έστριψαν λοιπόν στον άγκωνα και πήραν την άριστερή όχθη του ποταμού, ως που βρήκαν το μονοπάτι, που είχαν άνοιξη στο δάσος οι χθεσινοί κυνηγοί. Από εκεί, στής έννιας, εφθασαν στη δυτική άκρη του δάσους.

Ός τώρα το έδαφος, όχι πολύ άνώμαλο, βαλτώδες πρώτα, ξερό και άμυώδες ύστερα, άνηφόριζε σιγά - σιγά από την άκρογιαλιά προς το έσωτερικό της χώρας. Μερικά ζώα, περίτρομα, φάνηκαν εδώ κ' εκεί να τρέχουν μέσα στους θάμνους. Ο Τόπ τα κυνηγούσε, αλλά ο κύριός του τον εφώναζε, γιατί δεν ήταν ώρα για κυνήγι. Αργότερα θάβλεπαν. Προς το παρόν, τίποτε άλλο δεν ένδιέφερε τον Κύρο Σμιθ, από το βουνό όπου εδιάζετο να φθάση.

Στής δέκα, έσταμάτησαν για λίγα λεπτά. Αμα βγήκαν από το δάσος, τ' όρογραφικό σύστημα της χώρας παρουσιάσθηκε στα βλέμματά τους. Το μεγάλο βουνό έσχηματίετο από δυο κώνους. Ο πρώτος, δυόμισυ περίπου χιλιάδες πόδια ψηλός, είχε κάτι παράξενα ριζοβούνια, που διεκλαδίζοντο σαν μακρώνυχα δάκτυλα ένός πελωρίου ποδιού άρπακτικού, στηριγμένου στο έδαφος. Ανάμεσα στής άντηρίδες αυτές, έχασκαν τόσες στενές κοιλάδες, καταπρά-

σινες από δένδρα, που τα τελευταία σκαρφάλωναν ως τα μισά του πρώτου κώνου. Η άλήθεια είναι, ότι η βλάστησις εραίνετο πιο ίγχη στο βορειοανατολικό μέρος του βουνού, όπου κάτι σχιμαδες, αρκετά βαθείες, μαρτυρούσαν ότι από εκεί θάτρεξε κάποτε λάβα.

Ο δεύτερος κώνος, άκκουμπισμένος στον πρώτο και κάπως στρογγυλευτός στην κορυφή, ύψώνετο λιγάκι στραβά. Έμοιαζε σαν ένα πελώριο στρογγυλό καπέλλο, φορεμένο αστ' αούτι» κ' εραίνετο καμωμένος από γυμνό χώμα, που το διαπερνούσαν εδώ κ' εκεί κοκκινωποί βράχοι.

Στήν κορυφή του δεύτερου αυτού κώνου έπρεπε να φθάσουν κ' ο καλύτερος δρόμος γι' αυτό θάταν η ράχες των άντηρίδων.

— Εύρισκόμεθα 'ς έδαφος ήφαιστειώδες, είχε πη' ο Κύρος Σμιθ.

Κ' οι σύντροφοί του, από πίσω του, άρχισαν νανεβαίνουν σιγά - σιγά τη ράχη ένός ριζοβουνιού, που ώδηγούσε στο πρώτο όροπέδιο.

Ακατάστατο, άναστατωμένο το έδαφος εκείνο από πλουτωνικές ένέργειες, παρουσίαζ' εδώ κ' εκεί, άραιά, μερικά δένδρα κωνοφόρα, από τα ίδια εκείνα, που παρακάτω, στα στενά φαράγγια, έσχηματίαν συστάδες πυκνές, αδιαπεράστες από της ήλιακής ακτίνης.

Ο Χάρμπερτ παρατήρησε και κάτι ίγχη, που μαρτυρούσαν τη διάβασι μεγάλων ζώων, θηρίων ή άλλων.

— Θα μάς επιτρέψουν τάχα αυτά τα ζώα να τους πατήσουμε τα οικόπεδά τους; ρώτησε ο Πέγκροφ.

Και ο ρεπόρτερ, που είχε κυνηγήσει τίγρεις στής Ινδίας και λέοντες στήν Άφρική, άποκρίθηκε:

— Έλπίζω να τα βγάλωμε πέρα και μ' αυτά. Για την ώρα, ως έχωμε το νού μας!

Σιγά - σιγά ανέβαιναν. Ο δρόμος τους εμάκραινε από τα στριφογυρίσματα και τα εμπόδια, που δεν τους άφιναν να προχωρούν ίσια. Κάπου - κάπου μάλιστα, ή συνέχεια εκόβετο άξοφνα κ' οι αναβάτες εύρισκοντο στο χείλος ένός βαράθρου, που έπρεπε να το παρακάμψουν, δηλαδή να γυρίσουν πίσω, ως που να βρούν ένα βατό μονοπάτι. Έτσι έκαναν διπλή ώρα και διπλό κόπο.

Το μεσημέρι, όταν έσταμάτησαν για να προγευματίσουν στη ρίζα ένός έλατου, κοντά 'ς ένα ρυάκι, που έσπεφε με μικρούς καταρράκτες, εύρισκοντο στα μισά του δρόμου ως το πρώτο όροπέδιο. Δεν θάφθαναν λοιπόν εκεί παρά το βράδυ.

Από το μέρος εκείνο, ή θάλασσα εφαινετο πλατύτερα. Το δεξιά όμως μωτερό άκρωτηρι δεν τους άφινε να ιδούν άν ή άκρογιαλιά ένώνετο με καμμία

ξηρά από πίσω. Άριστερά, το μάτι εφθανε λίγα μίλλια μακρότερα. Άλλά κ' εκεί έμποδίζετο από την άκρότομη ράχη μιας άντηρίδος του κεντρικού κώνου. Το πρόβλημα που άπασχολούσε τον Κύρο Σμιθ, θά ελύετο από πολύ πιο ψηλά.

Στή μία, ξανάρχισαν το ανέβασμα. Αναγκάστηκαν να λοξεύσουν δεξιά και να μπουν 'ς έν' άρκετά πυκνό δάσος. Έκει, 'ς τα δένδρα, είδαν να πετούν πολλά ζευγάρια «άλεκτροειδών», από την οικογένεια των φασιανών. Ήταν «τραγοπάνες», στολισμένοι με σαρκώδη λειριά, κρεμασμένα στο λαιμό τους και με δυο μικρά, κυλινδρικά κέρατα, φωτωμένα πίσω από τα μάτια τους. Τα θηλυκά ήταν στακτερά τάρσενικά όμως είχαν λαμπρό κόκκινο πτέρωμα με άσπρες πικίτσες. Με μια πετριά, ο Γεδεών Σπίλεττ έσκότωσε έν' απ' αυτά τα πουλιά, που ο Πέγκροφ, πεντασμένος από το δρόμο, τα κούταζε με λαιμαργία.

Αφού βγήκαν από το δασάκι, οι αναβάτες, κάνωντας σκάλια ο ένας με τον άλλο, σκαρφάλωσαν σε μια πλαγιά σχεδόν κατακάθετη κ' εφθασαν 'ς έν' άνωτερο στρώμα, γυμνό σχεδόν από δένδρα. Ακολούθησαν της κορδέλλες, τα λοξά δρομάκια που έκαναν πιο βατές της άπότομες εκείνες πλαγιές, και τώρα έπρεπε να προσέχη κχθένας που πατούσε το πόδι του. Ο Νάβ κ' ο Χάρμπερτ πήγαιναν μπροστά, ο Πέγκροφ πίσω, και στη μέση τους ο Κύρος Σμιθ και ο Σπίλεττ. Έξαφνα ο ναύτης εφώναζε:

— Να και πρόβατα!

Όλοι εστάθησαν και, σε άπόστασι πενήντα σχεδόν βηματίων, είδαν πέντε - έξη ζώα μεγαλώσωμα, με κέρατα γυρισμένα από πίσω, πλατιά στής άκρας, και με δασύμαλλες προδιές, ξανθωπές. Δεν ήταν όμως πρόβατα συνειθισμένα, αλλά ένα είδος, είπε ο Χάρμπερτ, που άπαντάται μόνον στα όρεινά μέρη των εύκράτων χωρών.

— Έχουν μπούτια και κοτολέττες; ρώτησε ο ναύτης.

— Ναι, άποκρίθηκε ο μικρός.

— Έ, τότε είναι πρόβατα!

Ακίνητα ανάμεσα στής πέτρες, τα κεραιφόρα εκείνα ένύκταξαν έκπληκτα, σά νάβλεπαν ανθρώπους για πρώτη φορά. Έπειτα, σά να τάπιανε φόβος ξαφνικά, χάθησαν με πηδήματα.

— Καλή άντάμωσι στο γυρισμό! τους εφώναζε ο Πέγκροφ, μ' ένα κωμικό ύφος, που τους έκαμε όλους να γέλασουν.

Έξακολούθησαν το δύσκολο ανάβασμα. Συχνά άπαντούσαν ίγχη λάβας, που είχε πήξη με άλλόκοτα σχήματα. Μικρά λακκώματα έκοβαν άλλου τον δρόμο, που ακολουθούσαν οι αναβάτες

και τους άναγκαζαν να λοξοδρομούν. Όσο έπλησίαζαν το όροπέδιο, τόσο ή δυσκολίες εμεγάλωναν. Στής τέσσερες, είχαν περάσει και την τελευταία ζώνη των δένδρων. Δεν άπαντούσαν πια παρά μερικά ίσχυά και καχεκτικά πευκάκια. Έντυχως, ο καιρός ήταν ώραιος, ή άτμόσφαιρα ήσυχη, ο ουρανός καθαρός. Γαλήνη εθασίλευε γύρω τους. Δεν έβλεπαν όμως τον ήλιο, κρυμμένο εκείνη την ώρα πίσω από τον ύψηλότερο κώνο, που έφραττε τον μισό δυτικό όρίζοντα κ' άπλωνε τη γιγαντιαία σκιά του ως τάκρογιαλι, —μια σκιά που τόσο μεγάλωνε, όσο χαμήλωνε τάστρο της ημέρας.

Πεντακόσια μόνο πόδια έχωρίζαν τότε τους αναβάτες από τόροπέδιο, όπου ήθελαν να φθάσουν για να διανυκτερεύσουν. Άλλά τα πεντακόσια εγίνοντο τουλάχιστο δυο χιλιάδες, από τους έλιγμούς, τα ζιγ - ζαγ που έπρεπε να κάνουν. Γι' αυτό είχε νυκτώση καλά, όταν εφθασαν επιτέλους, κατακουρασμένοι από ανέβασμα έπτά όλοκληρών ώρών.

Έπρεπε να ξεκουραστούν, να φάγουν, να κοιμηθούν. Ανάμεσα στους βράχους του όροπεδίου, εύκολα βρήκαν ένα άτυλο. Η καύσιμη ύλη δεν άρθωνούσε' μπορούσαν όμως να φάσουν φωτιά με κάτι βροία και ξερόκλαδα θάμνων, που εφύτρωναν σε μερικές άκρες. Κ' ένθ' ο ναύτης ετοίμαζε το τζάκι του, με πέτρες που της τοποθετούσε γι' αυτό τον σκοπό, ο Νάβ και ο Χάρμπερτ πήγαν να φέρουν ξερόκλαδα. Όταν εγύρισαν, ο Πέγκροφ εύτυχρουμε δυο χαλίγια, τα καμένο πανί δέχθηκε της σπίθας που έβγαλαν, τα χόρτα άναψαν και σε λίγο, με το φύσημα του Νάβ, αναδόθηκε μια δυνατή φλόγα, προστατευομένη από τους βράχους.

Η φωτιά αυτή δεν είχε άλλο σκοπό, παρά να πολεμήση την ψυχρή κάπως θερμοκρασία της νύκτας' δεν θά την εχρησιμοποιούσαν για το ψήσιμο του φασιανού, που τον εφύλαζαν γι' αύριο. Έδειπνησαν μ' ό,τι τους έμεινε από τον υδρογούρο και με λίγα κουκουνάκια. Στής εζήμισυ όλα είχαν τελειώση.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

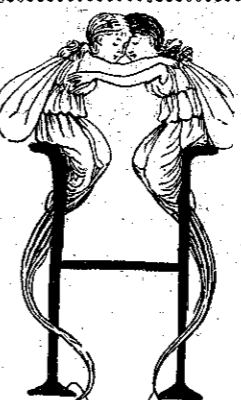
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΙΔΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

[Κατά τον Αίσωπο]

Μια φορά κ' έναν καιρό, Φίδι το φαρμακερό, Άλεπού καθώς το βλέπει Που ταξείδευσε μ' όρημ Κατά τη νεροσυμμη Σέ θυμάρι άγαθερό, Άσει γελώντας: «—Έγια λέσα! Σέ Καράβι τέτοιο μέσο Τέτοιος Καπετάνιος πρέπει!» Όπου τρέχει και άρμενίζει Του καιού ο κακός του άξίζει! ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Αγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

σς έδωσε προχθές μερικά άποσπάσματα από τον «Όδοιπόρο» περί Θεού, ψυχής και καθηκόντων του ανθρώπου. Πρό όλίγου καιρού, έγώ σς έδωσα μια περίληψι του «Πράσινου Ραβδίου», που πραγματεύεται τα ίδια μεγάλα ζητήματα. Και πιστεύω, ότι θα προσέξατε στη συμπαγεια μεταξυ των ιδεών του Σούτσου και του Τολστόϊ. Ο «Έλλην ποιητής, που έγραψε τον «Όδοιπόρο» το 1827, ετκήπετο όπως ο Ρώσος φιλόσοφος, που έγραψε το «Πράσινο Ραβδί» μόλις χθές. Κι' όπως λέγει αυτός, ότι ο άνθρωπος κατανοεί τον προορισμό του άμα πεισθή ένδομύχως ότι τον έστειλε στον κόσμο ο Θεός για να κάνει το θέλημα του, και ότι είναι εύτυχης μόνον όταν το κάνει, έτσι κ' εκείνος λέγει, ότι ο άνθρωπος άνήκει στο Σύμπαν, ότι είναι πολίτης της μεγάλης Πόλεως του Θεού, της «γενικής πατρίδος», και ότι ο μόνος του, ο κύριος σκοπός πρέπει να είναι η «τάξις» της μεγάλης αυτής Πόλεως. Τα ίδια πράγματα, με άλλα λόγια. Ο Σούτσος τελειώνει με τους στίχους:

Αν της μεγάλης πόλεως Έπαπειλών την τάξιν, Ζητήση τύραννος άισχρός Παράνομος μου πράξι, Πενία, φυγή, θάνατος Καί αν με περιμένη, Πενίαν, φυγήν, θάνατον Η σάρξ μου υπομένει.

Άλλά τί άλλο σημαίνει αυτό, παρά ότι παντού και πάντα ο άνθρωπος πρέπει να κάνει το καθήκον του, που είναι το θέλημα του Θεού, άψηφών κάθε θυσία, κ' αυτόν άκόμη τον θάνατο του σώματος; Το ίδιο δεν έννοει κ' ο Τολστόϊ, όταν λέγει κάπου στο «Πράσινο Ραβδί», ότι ή εκτέλεσις του καθήκοντος οδηγεί ως τη θυσία, και ότι ο άνθρωπος πρέπει να υπομένη τα πάντα, για να εκπληρώνη τον προορισμό του και να ζή σύμφωνα με το θέλημα του Θεού;—Άλλ' ως προσέξωμε λίγο τους στίχους εκείνους του Σούτσου: «Έάν, λέγει, κανένας άισχρός, κακός τύραννος, έπαπειλών την τάξιν της μεγάλης Πόλεως του Θεού, έπιβουλεύομενος δηλαδή τον θεϊον Νόμον, που επιβάλλει στους ανθρώπους να είναι καλοί, άγαθοί, τίμιοι, δίκαιοι, εύπλαχνοι, ειλικρινείς, —μού ζητήση να κάμω μίαν κακήν,

μίαν παράνομον πράξι, έναντιον του θελήματος του Θεού, και αν με φοβερίζει με πενίαν, με στερήσιον, με έξοριαν, με θάνατον άκόμη, έγώ θα τάψηφίσω όλα, αλλά δεν θα την κάμω. Αυτό είναι το καθήκον μου, και για το καθήκον μου ως γίνω θυσία.» Όταν ο Σούτσος έγραφε «τύραννος άισχρός», ίσως είχε στο νού του τον Τούρκο, γιατί αυτός, εκείνον τον καιρό, ήταν ο τύραννος του Έλληνος, του Χριστιανού. Άλλά μπορούμε να το πάρουμε πολύ πιο γενικά. «Τύραννος» εδω είναι κάθε έναντια δύναμις που μάς πιέζει ναμελήσωμε το καθήκον μας και να κάμωμε το κακό, το παράνομο. Η δύναμις αυτή μπορεί να μάς επιβάλλεται απέξω, δηλαδή να είναι ένας κακός άνθρωπος' αλλά μπορεί να έρχεται κι' από μέσα μας. Να είναι δηλαδή τα ίδια μας ελαττώματα, τα ίδια μας πάθη που μάς σπρώχνουν στο κακό: ο εγωϊσμός μας, ή περηφάνεια, ή φιλοχρηματία, ο φθόνος, ή ζήλεια κτλ. «Ολ' αυτά, με μια συμβολική λέξι, είναι ο Διάβολος. Αυτός, της περισσοτέρες φορές, είναι ο «άισχρός τύραννος» που μάς γυρεύει μια κακή, μια παράνομη πράξι, και κάποτε με τη φοβέρα της «πενίας», της «φυγής», του «θάνατου». Αν δεν το κάμης αυτό, μάς λέγει, θα στερηθής, θα πεινάσης, θα υποφέρης, θάναγκασθής να φύγης από τον τόπο σου, θα πεθάνης. Άπειναντίας, αν το κάμης, θα ζήσης, θα πλουτήσης, θα εύχαριστηθής, θάπολαύσης.—Άλλά όχι! όταν πρόκειται να εξαγοράσωμε την εύτυχία ή ναποφύγωμε τη δυστυχία, και τα δυο βέβαια προσωρινά, με μια κακή μας πράξι, —κλεψία, άδικία, φόνο, προδοσία, άτιμία, άπάτη και καθέξης,—δεν πρέπει να το κάμωμε ποτέ, ποτέ. Κι' αυτός άκόμη ο θάνατος πρέπει να μάς είναι προτιμώτερος:

Πενίαν, φυγήν, θάνατον Η σάρξ μου υπομένει.

Η «σάρξ μου», βλέπετε, λέγει ο ποιητής, το σωμα μου. Γιατί όλα όσα μάς επισείει ως φόβητρα ο «Τύραννος», έπηρεάζουν μόνο το φαρικό σωμα κ' όχι την άθάνατη ψυχή. Γι' αυτό είναι και προσωρινά, γι' αυτό και μπορούμε να τάψηφώμε. Μόνον αν επηρεάζον την ψυχή, θα μπορούσαμε να τα φοβηθώμε. Άλλά την ψυχή μόνος ο Θεός την επηρεάζει, κ' όταν κάνωμε το θέλημά του, το καθήκον μας, δεν έχωμε να φοβηθώμε τίποτε από τον Θεό. Και 'ς αυτή τη ζωή, εσο στερημένη, δυστυχισμένη κ' αν θα μάς είναι, θα βρισκόμε» τη μεγαλύτερη παρηγορία στη συναίσθησι ότι είμαστε καλοί και ένάρτεροι άνθρωποι, και στην άλλη θα λάβωμε την άμοιβή μας, γιατί ζήσαμε σύμφωνα με το νόμο του Θεού. Ο «άισ-

χρός τύραννος» απειλεί την «τάξι» της πόλεως του Θεού, με το να βιάζει τους ανθρώπους να ζούν παρά το θέλημά του, να είναι κακοί, σκληροί και άδικοι. Άλλα εμείς τον αφήσουμε, κάνουμε παντού και πάντα το καθήκον μας, δυστυχούμε ίσως κάποτε προσωρινά, αλλά διατηρούμε, σαν καλοί «πολίται», την «τάξι» του Θεού, που πρέπει να είναι ο πρώτος και ο έσχατος και κύριος σκοπός μας!

Σας ασπάζομαι ΠΑΙΔΙΩΝ

H BENTETTA

[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ο Βάρθος δεν έχασε ούτε λέξι από την όμιλία αυτή του πατέρα μου. Κι' άμέσως έκαμε το σγέδιό του: Θάπαιρνε κανένα βράδυ, — χωρίς να γυρέψη βέβαια την άδεια του νοικοκύρη, — κανέν' από τα μικρά εκείνα γι' ώ τ, που περιμεναν δεμένα στο λιμάνι, και χωρίς καμμία επίβλεψη, να λυθούν στο τέλος της εβδομάδος για την διασκεδαστική έκδρομή της Κυριακής. Με το γι' ώ τ αυτό ο Βάρθος θα πήγαινε στο Σπαθονήσι και θα εκτελούσε επιτέλους το έγκλημα εκείνο, που του είχε κατανήσει πια μονομανία έκδικήσεως και που εξαιτίας του είχε κάμω τον μισό σχεδόν γύρο του κόσμου!

«Κι' αφού με τύλιξε όσο ήθελε...» (Σελ. 120, στ. γ.)

Άλλά ο άνθρωπος με το σηματοδοτικό χέρι αναγκάστηκε να παραπαράξω πολλές νύκτες, ως να βρή την ευκαιρία να λύση, χωρίς μάρτυρες, το γι' ώ τ που έχρειάζετο. Όταν επιτέλους το κατάφερε, ή νηνεμία τον έμπόδισε να φθάση στο Σπαθονήσι πριν από τα ξημερώματα. Κι' είδαμε πως, όταν τα δύο άδελφια μπόρεσαν να ποδιθασθούν, το θύμα τους είχε ξερύγη.

Ο θυμός λοιπόν του Βάρθου δεν ήταν άδικαιολόγητος. Το πλούσιο γεύμα που είχε καταβροχθίστη, δεν τον έμαλάκωσε καθόλου κ' εξακολούθησε να βλασφημεί και να καταριέται τον Φραντζέσκο, γιατί έπρόφρασε ο κακόμενος να κρυφθή. — Ναι, μά θα τον κάμω εγώ να μου τ'α πληρώση δλ' αυτά άκριβά! — λέγει με λύσσα. Ο ύστερονός αυτός Κα-

ζάλες θα πληρώση όλο το αίμα των Μπαρμπούτζηδων, που έχυσαν οι δικοί του. Τ' όρκίζομαι στο σακατεμένο μου χέρι! Θα μου πληρώση άκομη όλα τα χρόνια της φυλακής που έκαμα εξ αιτίας σου. Τριπλό είναι το χρέος του και τρεις φορές θάθελα να τον κάμω να πεθάνη!

Θάθελα κ' εγώ να μη μπορούσα τώρα να καταλαβαίνω τον καιούργο. Αυτή ή φρικτή γλώσσα με τρώμαζει, αυτό το άγριο μίσος μου έκανε κακό.

Πόσο θερμά παρακαλούσα από μέσα μου, να μη μπορέση ποτέ να βρη τον Φραντζέσκο!..

— «Εκ κ ο! έκαμε άξαρνα ο Μάζος» ή καταχνιά φεύγει.

Κάτω από τα σταυρωμένα μου χέρια, έρριξα μια κρυφή ματιά στο παράθυρο. Άλήθεια, ή όμιχλη έφηνε γρήγορα, έτηκωνετο σαν τούλινο παραπέτασμα, από εκείνα που βλέπουμε στο θέατρο, όταν άλλ'αλλη ή σκηνογραφία. Σε λίγες στιγμές, μια γαλάζια θάλασσα σπινθηροβόλους κάτω από γαλάζιαν ούρανο και ή άλλαγή είχε γίνη τελεία.

— Και τώρα, δρόμο για να βρούμε τον Καζάλε! έφώναξε ο Βάρθος σηκωνόμενος μ' ευχαρίστησι.

— Παιρνουμε μαζί και το παιδί, για να μάς βοηθήση; έπρότεινε ο Μάζος.

— Ά ναι, το παιδί... Κι' ο Βάρθος στάθηκε άναποφάσιτος, για να σκεφθή.

— Όχι, είπε σε λίγο, δεν μπορεί να μάς βοηθήση. Δεν ξέρει κι' αυτός που είναι κρυμμένος ο Φραντζέσκος. Έπειτα, δεν θέλω να εινε παρών, όταν θα κάμω τη δουλειά μου. Άμα σκοτώσουμε τον λεγάμενο, θα τον κρύψουμε κάπου και θα γυρίσουμε να πούμε, ότι δεν μπορέσαμε — τι κρίμα! — να βρούμε πουθενά τον άκριβό μας φίλο...

Και μ' ένα άγριο γέλιο, ο Βάρθος πήγε στην πόρτα για να βγή.

Έκει όμως στάθηκε πάλι, σα να του ήλθε καινούργια ιδέα.

— Δεν εινε φρόνιμο να τον αφήνωμε εδώ, (*) είπε. Θα ξυπνήση, δεν θα μάς ιδή και θα του έλθη όρεξι να μάς εύρη. Υπάρχει όμως τρόπος...

Γύρισε σε μένα που έκανα πάντα τον ήλιο καινούργια ιδέα.

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 112.

κοιμισμένο, και με σκούνησε στον ώμο. — «Ε, ξυπνάτε! μου είπε με το σατανικό του χαμόγελο. Ξυπνάτε, σινιόρινο, να κάμωμε και μείς μια καλή φάρσα του φίλου μας Καζάλε!

Χασμουρήθηκα, έτριψα τα μάτια μου, τσιτώθηκα. — Τι δηλαδή; ρώτησα. — Θα σ'α δέσωμ' εδώ... να, μ αυτό το σχοινί, έτσι!

Μου έδειξε ένα γερό σχοινί, που κρέμουνταν από ένα σιδερένιο κρίκο, κερφωμένο στον τοίχο. Συγχρόνως ο καιούργος το έπιασε και, πριν πω λέξι, άρχισε να μου τυλίγη σφιχτά το στήθος, με τα χέρια μου δεμένα μέσα.

— Βλέπετε τί ώραία φάρσα;.. — Ά, μ' αυτό δεν εινε φάρσα καθόλου! έφώναξε με θυμό, (γιατί ενόμισα ότι δεν θα ήταν φυσικό διόλου, να μ'ην κάμω το θυμωμένο.) Όχι, δεν θέλω να με δέσετε! Άφίστε με να φύγω, άρίστεμ, σ'α παρακαλώ! Όρίστε τρόποσι!

— Ημουν τόσο βέβαιος ότι ή διαμαρτυρία μου δεν θα είχε κανέν άποτέλεσμα! — Πασιέντσα, σινιόρινο, πασιέντσα! (*) έμουρμούριζε ο Βάρθος.

Κι' αφού μ' έτύλιξε όσο ήθελε, πέρασε την άκρη του σχοινού στον κρίκο κ' έκαμε ένα κόμπο γερό. Ημουν δεμένος στον τοίχο!

— Αυτό δεν σ'α πειράζει, σινιόρινο κ' αρίστιμο! (***) εξακολούθησε ο καιούργος. Να ιδήτε τί γέλια θα γίνουν σε λίγο, που θα φέρουμε' εδώ τον Φραντζέσκο! Φάρσα μια φορά!.. Πάμε τώρα, Μάζο, να τον βρούμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ 'Η ώραία φάρσα του Μπαρμπούτζη.

Έτσι ο Βάρθος κι' ο Μάζος βγήκαν από το σπίτι, για να ψάξουν να βρούν τον Φραντζέσκο. Από το πισινό παράθυρο, που είχε μείνη άνοιχτό, τους είδα νανεβαίνουν το μικρό ύψωμα, που ήταν πίσω από το σπίτι σαν ένα φυσικό προπύργιο, να σταματούν εκεί λίγες στιγμές, να κάνουν ένα μικρό συμβούλιο και κατόπι να χωρίζωνται, για να πάρη βελθένας δρόμο διαφορετικό.

Η όμιχλη είχε διαλυθή δλότελα κ' είχε σηκωθή ένα δροσερό αεράκι. Έγεινε πάλι ένα ώρατο καλοκαριάτικο πρωί. Οι δυο Σικελοί είχαν χαθή από τα μάτια μου' αλλά μου ήταν πολύ δύσκολο να φαντασθώ, ότι με τέτοια γλύκα και γαλήνη, με τέτοια χαρά Θεού, έπρόκειτο να διαπραχθή ένα τόσο μαύρο και στυγερό έγκλημα! Μου έφαινετο αδύνατο!..

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ίταλ. ύπομονή. (***) Ίταλ. προσφιλέστατος

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Μία περιπέτεια: — Νύκτα, σκοτάδι, βροχή. Ο ταξιδιώτης, μόνος, χάνεται στον άπεραντο δρόμο. Προχωρεί κ' επιτέλους φθάνει 'ς ένα σταυροδρόμι. Εκεί, ένας στύλος με μια επιγραφή, του υπόσχετα: οδηγίαν, συμβουλήν. Άλλά πώς να την διαβάση εκεί ψηλά, με τέτοιο σκοτάδι; Συναθροίζει όλας του τας δυνάμεις και σκαρφαλώνει στον κάθυγρο στύλο. Έκει επάνω προσκολλάται γερά και κατορθώνει να νάψη ένα στίχο. Και διαβάσει: «Προσοχή! νεοβαμμένο!»

Επίγραμμα εις τον Κανάρη: — Ο καθηγητής κ. Π. Καρολίδης έδημοσίευσε ενόχτως μίαν Ιστορικήν μελέτην περί των Γερμανών Φιλελλήνων. Μεταξύ των ένθερμότερων ήτο και ο ποιητής Γουλιέλμος Μύλλερ, ο όποιος, εκτός πολλών άλλων ποιημάτων, εκπνευσμένων εκ της Έλληνικής Έπανάστασεως, έγραψεν εις τον θάνατον του Κανάρη και αυτό το θαυμάσιον επίγραμμα, μεταφρασθέν εις πεζον υπό του κ. Καρολίδου: «Κωνσταντίος Κανάρης καλούμαι έν τώ τάφω τούτω κείμενος. Δύο στόλους Όθωμανικούς ανέτιναξα εις τον έέρα. Έκοιμήθη έν

Κυρίω επί της κλίνης μου, ως καλός Χριστιανός. Είς μόνος πόθος μου, εκ του κόσμου τούτου, έτάφη μετ' εμού: Ο πόθος να, έν συγκρούσει μετά τρίτου στόλου του έχθρου μας, παταχθώ εις τον θάνατον έν μέσω άστραπτών και βροντών!»

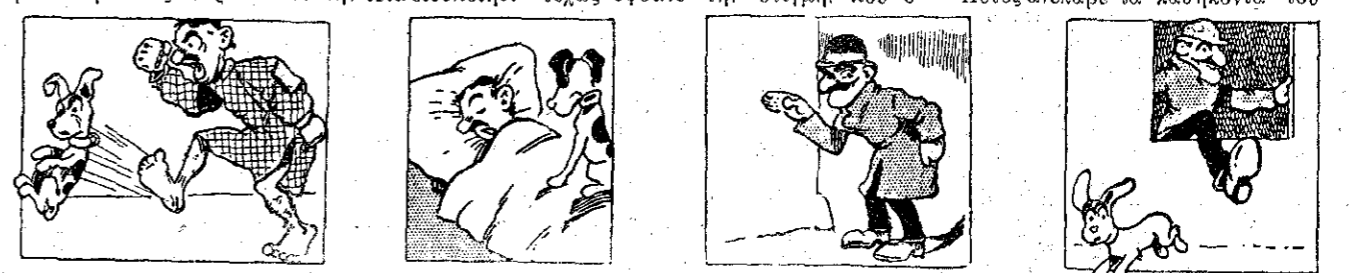
Άκρον άωτων επιτάξεως: — Μία άθηναϊκή έφημερίς έγραψε κατ' αυτάς τούτο το νοστιμον άστεϊόν, ότι το άκρον άωτων της επιτάξεως εινε: να σε συλλαμβάνουν, επειδή έχεις στο μάτι σου... κ ρ ι θ α ρ α κ ι!

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

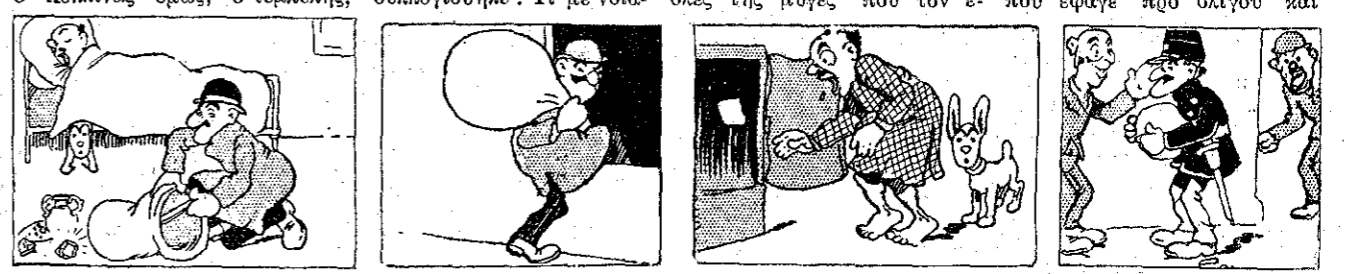
ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙ ΟΠΟΙΟΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ...

Ο Κοκκινιάς, ο τεμπέλης, μια μέρα που γυρίζει χωρίς δουλειά τους δρόμους του Παρισιού, διάβασε 'ς ένα κομματι έφημερίδος, που το πέταξε ένας διαβάτης. «Ζητείται έμπιστος άνθρωπος, δι' ανάλαβη την φύλαξιν ενός σπουδαιού θησαυρού. Την ίδια στιγμή, ο άστυφύλαξ Μπέμπας έδιάβαζε στην έφημερίδα του την ίδια ειδοποίησι και ανέκραξε με χαρά και συγκίνησι: «— Η δουλειά μου εγινε! Είμαι βέβαιος ότι εγώ θα προτιμηθώ από κάθε άλλον ως άστυνομικός!» Γρήγορα ο άστυφύλαξ έφόρεσε τα πολιτικά του κ' έτρεξε.. Άλλά δυστυχώς έφρασε την στιγμή, που ο κύριος του θησαυρού συμφωνούσε τον Κοκκινιά, ο όποιος τον είχε προλάβη. Ο Μπέμπας, φουρκισμένος που έχανε την θέση, όρμησθη να παίξη στον Κοκκινιά ένα καλό παιχνίδι. Αυτός ανέλαβε τα καθήκοντά του

την ίδιαν βραδιά. Είχε πάρη μάλιστα ως βοηθό του και τον σκύλο Φουξ, που από υπερλιβικό ζήλο, έγαυγίξε σα λυσσασμένος, κάθε φορά που έξύγωνε στο σπίτι κανέναν ήσυχο διαβάτη. Ο Κοκκινιάς όμως, ο τεμπέλης, έδήμωσε που τον ξυπνούσαν κάθε στιγμή τα γαυγίσματα του σκύλου, σηκώθηκε από το κρεβάτι του και τον άρχισε στής κλωτσιές. Τότε ο Φουξ συλλογίστηκε: Τι με νοιά-

δεν έβγαλε τσιμουδιά. Έτρεξε μάλιστα και κρύφθηκε κάτω από το κρεβάτι... και από εκεί παρακολούθησε την όραγή του σπουδαιού θησαυρού. Ο Μπέμπας έχωσε 'ς ένα σακκουλι όλα εκείνα τα πολύτιμα πράγματα που τα έφύλαγε τόσο άσχημα ο Κοκκινιάς, κ' έφυγε όπως είχεν έλθη, από το παράθυρο. Φαντασθήτε την έκπληξι του Κοκκινιά, όταν έξύπνησε το πρωί κ' είδε την κάσσα σπασμένη και άδειαν! «Παληόσκυλο! έφώναξε στο Φουξ, δεν άκουσες τίποτα τουλάχιστον εσύ; Ού να χαθής, άπιστε!» Έννοείται, ότι ο κύριος του θησαυρού έδιωξε κακήν - κακώς τον άσυνείδητο εκείνο φύλακα. Κ' έδημοσίευσε στην έφημερίδες, ότι θα έδινε μεγάλη άμοιβή 'ς όποιον θα του εύρισκε τα κλοπιμαία. Τότε ο άστυφύλαξ Μπέμπας του τ'α έπήγε, τάχα ότι αυτός άνεγκάλυψε τον κλέπτη. Έτσι ο κατέργαρος, έπήρε όχι μόνο την άμοιβή, αλλά και την θέση του Κοκκινιά, που έμεινε πάλι άεργος να γυρίξη στους δρόμους. Άλλά ποιός του είπε να κοιμάται, όταν έπρεπε νάχη τα μάτια του τρέσερα;.. Άλλη φορά άς πειράξω.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

...αίτι πολύ μελαγχολικό, απ' αυτό ανεπτυχθή ή Ρεζονάνς κ' έγγραψε ένα αληθινά σύμφωνο κομμωτάκι. Μόνο στο ύψος το διώροφου λίγιο.— «Η ήβια της ανθρώπινης ζωής». Τα έπιασε κ' έλλοιτε: ο Παύλος Χλωμός δικλέγει και μεταφράζει ωραία.— «Μία μήτρα». Η ιδέα επιβάλλεται σαν κάτι άληθινό και πολύ συγκινητικό ή στιχογραφία όμως δεσπορεί: δεν έχει ακόμη βλη την τέχνη που χορεύεται. Αλλά βλέπω ότι ο Νικητής της Αθήνας προοδεύει και γρήγορα θα την αποκτήσει.— «Δια μέσου της Διαπλάσεως». Μοιάζει μ' ένα άλλο, που έδημοσίευσε κάποτε. Αλλά δεν πιστεύω να το είδε ο Λευκός Αετός. Αλλά οι έντυποις, αυτά τα αίσθηματά είνε τονά: δ' ολους μου τούς φίλους.— «Από τα Φαίδρα» και από τα νοστιμώτερα που έδημοσίευσσε ως τότε. Τα Παιδικά Πνεύματα άρκετά καλά. Το πρόβλημα, πρέπει να κριθεί ως έπίκαιρον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναγεσούται, αν δεν συνυποδέχεται υπό του δικαιώματος δε. 1. Τα έγκριόμενα ή άναγεσόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνυποδέχονται από Α ά. νήκουν εις Αγόρια, και δια από κ. εις Κορίτσια] **Νέα ψευδώνυμα:** Παιδική Χαρά, ά. (ΑΖ), Άγγωτος, ά. (ΓΣ), Πνοή του Βουρτού, ά. (ΕΤ), Νικηφόρος Ουρανός, ά. (ΑΝ), Έφρητος (Ερμής, ά. (ΓΓ), Μικρός Διαβολοσκός, ά. (ΠΑ), Φωχρό Χαμομηλάκι, κ. (ΑΓ), Χουσορόδινο Συννεβάκι, ά. (ΣΓ), Οδοιπόρος, ά. (ΓΚ), Μαγνητική Βελόνη, ά. (ΦΜ), Δουκισσα, κ. (ΑΡ), Μσομαότα ά. (ΔΔ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοδν νανταλλάξουν: ή Λούκισσα (0) με Μάγνητα Βασιλέα, Παύλον Χλωμόν, Ισραήλν Κορφατοπούλαν, Γερμανόπαυδα, Αοηλάι, Στενμαχωτάκι, Τρισεύηνν, Ίδιότροπην, Γυθειωτάκι, Νικητήν της Αθήνας, Έλληνικόν Ίδεώδες, Βασίλειον τόν Βουλγαροκτόνον, Παγκόσμιον Ονειρον, Χάωνα, Άλκην, Φασμακιδόν—ό Ναυτίλος (0) με Ρωβόρον, Προσφυγα, Έγγλεζάκι.

Η Διαπλάσις άσπάξεται τούς φίλους της: «Άγνωστον (είνε τυπωθή το φύλλον, όταν έλαδα το γράμμα σου) Άνοιξιάνικο Άεράκι (άρεκτα ήσαν) Διαβολάκι του Άρασκίου (πάν μέτρον άριστον... ει: δια!) Μικρόν Άχαιόν (το έλαδα και το έστειλα) Άρχισ λοικόν!) Παντ. Γ. Μπ. (μόνον οι συνδρομηταί και τά δέλφια των έχουν δικαίωμα να παίρνουν ψευδώνυμον επί πληρωμή ή δωρεάν: οι άγνωσταί δχι) Δ. Κ. Δελ. (ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια) οι νέοι άγνωσταί εμπορούν, αν θέλουν, να αγοράσουν και τα προηγ. φύλλα του τρέγοντος έτους, επίσης προς 10 λεπτά) Θεόδ. Γ. Αογ. (χαίρω πολύ έστειλα περιμένα να πάρης και ψευδώνυμον, δια να έχης μέρα στην άλληλογραφία) Ναπολέοντα Α'. (σε περιμένω πώς παει ή παίνα;) Μικρόν Γόησσον (δχι, δεν έλαδα) Ζορφεύν Νύκτα (δεν γίνεται αυτό που ζητεί;) Βαρβαρομάχον Έλλάδα, Άθάνατο Ναυτάκι, Θαλασοπόρον τόν Κυκλάδον, Γλυκόν Παρελθόν κτλ. κτλ. **Απόκομηνον Βράδρον, Πειρατήν τού Αιγαίου, Έθνηκήν Αναγέννησον, Νίκην, Δημ. Μπαρόδ.** (ευχαριστώ πολύ δια το έσπαθώμα.) **Μεσοσημιακήν Άκτιν, Δαφνοστεφή Βασιλέα, Έλληνα Νικητήν** (έστειλα, ευχαριστώ.) **Ρωβόρον, Καλλιάντζαρον, Έσημην Βαρκούλαν, Τύμβον τού Μαγαθώνος, Ένδοξον Ύδρον, Ύπερασπιστήν της Σπάρτης, Τιάσον, Νικητήν της Αθήνας** (έλαδα, ευχαριστώ.) **Εις όσας έπιστολάς έλαδα μετά την 3ην Μαρτίου,** ή απαντήσω ει: το προσεχές.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης δια να ερωγάντε άορτία τας όσας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 162ου Διαγωνισμού Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 4ης Ιουνίου.

184. Δεξιόγραφος

Δύο έπιφωνήματα Με άνθη συγκολλώ Και της Έλλάδος εύφορον Χώραν άποτελώ.

185. Στοιχειόγραφος

Έργάζομαι εις το χαρτί, Ως έχω άν μάστιγ; Έργάζομαι εις το πανί, Άν μ' άποκεφαλίσθ.

186. Στοιχειοτονόγραφος

Άκωνι τόπο ιερό Άρχατο, στην Έλλάδα, Ο τόπος αν καταβροθή, Ένα στοιχειό αν άλλαβή Και άλλο πνεύμα αν τεύθ.

187. Μεταγραμματισμός

Πόλις της Έλλάδος είμαι Και ούχι έκ των άσημων Άν μάλλ' εγ; ένα γράμμα Γίνομαι έν τών προφίμων.

188. Γωνία

+ * * * * * = Θεός, Αίγυπτος. + * * * * * = Βασιλεύς, τής Ηπείρου. * * + * * * * = Ζώνν κερασφόρον. * * + * * * * = Γεωμετρικόν σχήμα. * * + * * * * = Άρχαίος μάντις. + * * * * * = Πόλις τής Γαλλίας. + * * * * * = Κράτος; τής Εύρώπης.

189. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 = Άρχαία πόλις. 2 5 3 6 = Ζώνν κερασφόρον. 3 2 5 6 = Έξόγκωμα. 4 1 6 5 6 = Έκτασις δεινρόφρτος. 5 3 6 = Μέλος, τού προσώπου. 6 5 6 = Άνωκυμιά.

190-194. Μαγικόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος: έκαστης τών κάτωθι λέξεων, δι' ενός συμφώνου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν, δι' αναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις: πάθος, μάθρον, άντερος, προύτα, άρκει.

195. Διπλή Άκροστιχίς

Τα μέν αρχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν κατά σειράν άρχαίον Νομοθέτην, τά δε δεύτερα, άλλ' αντιστροφως, πόλιν τής Μ. Ασίας.

196. Φωνηεντόλιπον

κλλ - ογ - πο - πτ **197. Γρίφος**

	απ		κι	
Ο	Π	Δών	απ	απ
Ι		Ζών	απ	πιν
		Έξ	απ	απ
			απ	
			κι	

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άλλα στοιχεία τών 8 στιγμών λεπτά*10, δια δε τούς συνδρομητάς μας λεπτά μόνον με π α χ ε α στοιχεία, το διαπλάσιον, και με κ ε φ α λ α ι α τ ο τριπλάσιον. Έλάχιστος όρος 16 λέξεις, δηλαδή και οι άλιγώτεροι τών 16 πληρόνεται ως να ήσαν 15. Ο χ ω ρ ι σ τ ό ς σ τ ι χ ο ς, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχία ή άλλα στοιχεία τών 8 στιγμών, υπολογίζεται ως έξι λέξεις άπλάι.—Αί μη συνυποδέχονται υπό του αντίτιμου άγγελλία δεν δημοσιεύονται.]

0χι. Γη της Ελλάδος

δεν πηγαίνω πιά ίππασία. Πώ; περιεχ στο Φάληρον, Άνοιξιάνικο Άεράκι

Σιδηρά Συμμαχία **ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΔΟΣΗΣ** **ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ** **ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ** **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΓΓΕΔΕΣ** **ΠΑΤΡΙΣ**

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ **ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ** **Συνάδελφον!** Άπό κανένα Ψηφιδέλιον δεν πρέπει να λείψουν τα θαυμάσια Ψευδώνυμά μας, τών όποιων ή **υπεροχή** άνεγνωρίσθη ύφ' όλων τών καλαισήτων έλλογέων, ή υποψηφίότη; των πανταχόθεν έχαιρετίσθη ένθουσιαιώδης, ο **Θείαμβος** αυτών **έξηραλίσθη**, κ' όλόγουρά των φτερουγίζει ή **Νίκη!**

Το πρώτιστον καθήκον του καλοϋ συνδρομητού είνε ή έγκαιρος άναπέσις τής συνδρομής του.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ **όσον αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδίων έλήφθησαν από 1-7 Μαρτίου**

ΑΘΗΝΩΝ: Ίωάννα Θ. Μάρινα, Άθως, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Καλλιαντζεσσος, Κ. Σ. Εαχάκος, Α. Γ. Ζάβανος, Μαργαρίτα τού Άγρού, Ν. Α. Μαυρογεωργής, Αγ. Β. Σταυροπούλος, Φλόρα Αγ. Ρονήση, Γερμανόπαυδα, Κ. Η. Καρμινιά, Δ. Ι. Καλομακάριος, Σπ. Η. Νικολαΐδης, Ιω. Μ. Ράπτης, Η. Άθηνάος, Α. Ι. Ζάχος, Άλνα Σάφη, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Βυζαντινός Αετός, Ιω. Πελεκάνος, Έφρητος, Έρμής, Δημ. Μπακούλος, Αδρ. Γ. Βασιλάτος, Ουρανόυ Σακελλαρίδον, Άντιγόνη Αιουοθή, Α. Γ. Παλαρινός, Μαρίκα Γ. Μιχοπούλου, Κ. Α. Πεσσαρίνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Όλων τών άνωτέρω τα όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωτίδα και έκληρώθησαν οι έξής τρις: **ΚΩΝΣΤΑΝ. Σ. ΣΑΡΧΑΚΟΣ** εν Αθήναις, **ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ι. ΚΑΡΒΑΛΑΣ** εν Μεσσήνη και **ΛΟΥΚΑΣ ΜΠΑΚΟΥΡΟΣ** εν Πειραιεί, οι όποιοι ένεργάφησαν δια τρις μήνας από της Άπριλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ **Συντάσμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την κόρον ήμών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδα.**

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά τών Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15. Φύλλα προηγούμενα εντών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκάστον λεπ. 25
Έσωτερικού	Έξωτερικού		
Έτησία δρ. 8.—	Έτησία φρ. χρ. 10.—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΔΙΕΥΡΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Έξάμηνος 4,50	Έξάμηνος 5,50		
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—		
Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.			
Περίοδος Β'—Τόμος 24ος		Έν Αθήναις, 18 Μαρτίου 1917	Έτος 39ος.—Άριθ. 16

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] **ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ**
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Ο Κύρος Σμιθ συλλογίσθηκε τότε να έξερευνητή, στα σκοτεινά, τη μεγάλη εκείνη στρογγυλή βάση, που έξεσταζε σαν πιάτο τόν ψηλότερο κώνο.

Πριν πέτη να κοιμηθή, ήθελε να ιδή αν ο κώνος αυτός μπορούσε να τριγυρισθ ή από την βάση του, σε περίπτωσι που τά πλευρά του, πολύ άπόκρημνα, θάκταναν άπρόσιτη την κορυφή. Αυτό το ζήτημα τόν απασχολούσε πολύ, γιατί ήταν πιθανό, ότι προς το μέρος όπου έγευρε το καπέλλο, δηλαδή προς βορράν, τόροπέδιο δεν θάταν έλεύθερο.

Αν λοιπόν, από το ένα μέρος, ή κορυφή του βουνού ήταν άπρόσιτη και αν, από τάλλο, δεν θά μπορούσαν να τριγυρίσουν την βάση του κώνου, θά τούς ήταν άδύνατο να ιδουν τά δυτικά της χώρας κ' ο σκοπός της έκδρομής θά έμενε σχεδόν άνεκπλήρωτος.

Ο μηχανικός, άρίνων τόν Πέγκροφ και τόν Νάβ να έτοιμάσουν «τά κρεβάτια», και τόν Γεδεών Σπιλεττ να σημειώση τά συμβάντα της ήμέρας, έπήρε το κυκλικό χείλος του όροπεδίου, διευθυνόμενος προς βορράν. Ο Χάρμπερτ τόν άκολουθούσε.

Η νύκτα ήταν ωραία και ήσυχη, το σκοτάδι ήχι πολύ βαθύ άκόμη. Ο Κύρος Σμιθ και ο μικρός έπήγαταν πλάι-πλάι χωρίς να μιλούν. Σε μερικά μέρη, τόροπέδιο άνοίγετο μπροστά τους πλατύ

κι' έπερνούσαν χωρίς έμπόδιο. Είς άλλα όμως, τά κρημνίσματα δεν άριταν παρά ένα στενόν μονοπάτι, όπου δυο άνθρωποι δεν μπορούσαν να περάσουν μαζί. Παρακάτω μάλιστα, ο Κύρος Σμιθ και ο Χάρμπερτ αναγκάσθηκαν να σταματήσουν. Από το σημείο εκείνο οι δυο κώνοι ένώνοντο και τόροπέδιο έτελείωνε 'ς ένα πελώριο τείχο, με κλίσι έβδομημίτα σχεδόν μοιρών.

Άλλ' αν ε μηχανικός και το παιδι

δεν μπορούσαν έτσι να τριγυρίσουν την βάση του κώνου, μήπως θά ήταν εύκολο νάναϊθούν κατ' εθεζαν στην κορυφή; Πραγματικώς, έμπρός τους έχασκε μιά βραδεία σχισμάδα του πέτρινου όγκου. Ήταν, να πούμε, ο λαϊμός, το στόμιο του κρατήρος, απ' όπου έχύνοντο ή λάβες, όταν άκόμη το ήφαιστειο έκανε έκρήξεις. Αυτές ή λάβες, ή πηγμένες σκωριές, έσχημάτιζαν εκεί σα μιά φυσική σκάλα, με μεγάλα πλατιά σκαλοπάτια, που εύκόλυνε πολύ το άναίκασμα.

Με μιά ματιά, ο Κύρος Σμιθ είδε το ανέλπιστο βοήθημα και, χωρίς δισταγμό, χάθηκε στην πελώρια εκείνη σχισμάδα, άκολουθούμενος από τόν Χάρμπερτ.

Το σκοτός εκεί—μέτα ήταν πυκνότερο 'ς ένα έπροςκειτο νάναϊθούν 'ς ένα ύψος χιλίων τουλάγιστο ποδιών. Τά έσωτερικά πλαγία του κρατήρος θά ήταν έτσι ως άπάνω σαν σκάλα; Θά έβλεπαν. Ο μηχανικός θά εξακολουθούσε τώρα νάνεβαίνη, τά σκαλοπάτια, όσο δεν θά τόν έτταματούσε έμπόδιο άνυπέρβλητο. Και τέτοιο έμπόδιο, εύτυχώς, δεν παρουσιάζετο.

Ότι το ήφαιστειο εκείνο ήταν τελείως οδυσμένο, δεν χωρούσε άμφιβολία. Ούτε ίχνος καπνού δεν έξεφευγε από τά πλευρά του, ούτε ίχνος φωτιάς δεν έφαίνετο στα βάραθρα του. Κανένας κρότος, καμιά βουή δεν άνεβαίνε από τά σκοτεινά, τά άπύθμενα εκείνα πηγάδια, που θά έφθαναν ίσως ως το κέντρο της γής. Άκόμη κ' ή ατμόσφαιρα, μέσα στον κρατήρα, δεν έμύριζε καθόλου θειάρι. Το ήφαιστειο έκοιμάτο βραδεία, ήταν νεκρό.

«Μόνο θάλασσα ήταν όλόγουρά τους...» (Σε. 126, στ. γ.)